ks. Jan Orzeszyna

Katecheza VIII
Misyjność Kościoła

Modlitwa

Boże, Ojcze, dziękujemy Ci za Kościół, który jest Twoim narzędziem w szerzeniu Królestwa Bożego na ziemi. Prosimy Cię, umocnij naszą wiarę i oddanie, abyśmy jako członkowie Kościoła byli wiernymi świadkami Twojej miłości i prawdy w świecie. Niech Kościół, przez misje, przynosi owoce zbawienia w każdym zakątku świata. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Nauczanie Pisma Świętego

I usłyszałem głos Pana, mówiącego: „Kogo poślę, a kto pójdzie dla nas? A ja odpowiedziałem: Oto ja, poślij mnie!" (Iz 6, 8).

Lecz Pan powiedział do mnie: „Nie mów: «Jestem młody», bo wszędzie, gdzie cię poślę, pójdziesz, i wszystko, co ci rozkażę, głosić będziesz. Nie bój się ich, bo ja jestem z tobą, aby cię wybawić" – mówi Pan. I wyciągnął Pan rękę, dotknął moich ust i rzekł mi Pan: „Oto daję ci słowa moje do ust" (Jer 1, 7–9).

I rzekł do mnie: „Synu człowieczy, ja cię posyłam do Izraelitów, do narodu zbuntowanego, który wystąpił przeciwko mnie. Oni i ich ojcowie odstąpili ode mnie aż do dzisiejszego dnia. A ci synowie, twardego oblicza i zatwardziałego serca, ja cię posyłam do nich, a ty im powiesz: «Tak mówi Pan Bóg»" (Ez 2, 3–4).

Bo Pan Bóg nie czyni nic, jeśli nie objawi swojego zamysłu sługom swoim, prorokom (Am 3, 7).

A ja jestem napełniony mocą Ducha Pana, sprawiedliwością i siłą, aby oznajmiać Jakubowi jego przewinienia, a Izraelowi jego grzechy (Mi 3, 8).

Idźcie więc i czyńcie uczniami wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego, ucząc je przestrzegać wszystkiego, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata (Mt 28, 19–20).

I powiedział im: „Idźcie na cały świat i głoście Ewangelię całemu stworzeniu" (Mk 16, 15).

I znowu rzekł do nich Jezus: „Pokój wam! Jak Ojciec mnie posłał, tak i Ja was posyłam" (J 20, 21).

Ale gdy Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie moc i będziecie moimi świadkami w Jerozolimie, a w całej Judei, Samarii i aż po krańce ziemi (Dz 1, 8).

Gdy Żydzi zobaczyli tłumy, ogarnęła ich zazdrość i bluźniąc sprzeciwiali się temu, co mówił Paweł. Wtedy Paweł i Barnaba powiedzieli odważnie: „Należało głosić słowo Boże najpierw wam. Skoro jednak odrzucacie je i sami uznajecie się za niegodnych życia wiecznego, zwracamy się do pogan. Tak bowiem nakazał nam Pan: Ustanowiłem Cię światłością dla pogan, abyś był zbawieniem aż po krańce ziemi". Poganie słysząc to radowali się i wielbili słowo Pańskie, a wszyscy, przeznaczeni do życia wiecznego, uwierzyli. Słowo Pańskie rozszerzało się po całym kraju (Dz 13, 45–49).

Jak więc będą wzywać Tego, w którego nie uwierzyli? Jak będą wierzyć w Tego, o którym nie słyszeli? A jak będą słuchać, jeżeli nie będzie głoszącego? A jak będą głosić, jeżeli nie będą posłani? Jak napisano: Jak piękne są kroki tych, którzy zwiastują dobre wieści (Rz 10, 14–15).

A wszystko to jest z Boga, który nas pojednał ze sobą przez Chrystusa i dał nam służbę pojednania, to znaczy, że Bóg w Chrystusie pojednał świat ze sobą, nie poczytując ludziom ich występków, a nam powierzył słowo pojednania. Zatem w imieniu Chrystusa prosimy: Pojednajcie się z Bogiem (2 Kor 5, 18–20).

W tym objawiła się miłość Boża do nas, że Bóg posłał na świat Syna swojego Jednorodzonego, abyśmy żyli przez Niego. W tym jest miłość: nie myśmy pokochali Boga, ale On nas umiłował i posłał Syna swojego jako ofiarę przebłagalną za nasze grzechy (1 J 4, 9–10).

Nauczanie Kościoła

Kościół, który jest w Chrystusie, jest misyjny z natury, a zatem jest powołany, aby głosić Ewangelię wszystkim ludziom (DM, 2).

Misja, to zatem zadanie, które ma na celu zbawienie wszystkich ludzi. Kościół, który otrzymał od Chrystusa misję, aby głosić Dobrą Nowinę wszystkim ludziom, nie może przestać tej misji realizować (DM, 7).

Misja Kościoła w świecie polega przede wszystkim na głoszeniu Ewangelii, ponieważ jest ona odpowiedzią na największe potrzeby człowieka (EN, 14).

Kościół, który z woli Bożej istnieje dla zbawienia świata, jest powołany, aby głosić Dobrą Nowinę wszystkim ludziom, aby każdy człowiek mógł poznać Boga i osiągnąć zbawienie (EN, 62).

Kościół jest zatem misyjny z natury, ponieważ sam pochodzi od misji Syna i Ducha Świętego. Kościół nie może nie głosić Ewangelii (RMis, 2).

Misja jest drogą Kościoła, a każda jego działalność musi być misyjna. Kościół nie ma innych celów, jak tylko głoszenie Chrystusa (RMis, 15).

Kościół jest powołany do bycia misją w świecie, aby każdy człowiek mógł doświadczyć miłości Boga (Franciszek, *Bulla dotycząca Świętego Roku Miłosierdzia „Misericordiae vultus"*, nr 12).

Miłosierdzie, które jest źródłem ewangelizacji, ma stać się nieodłączną cechą działalności Kościoła w dzisiejszym świecie (Franciszek, *Bulla dotycząca Świętego Roku Miłosierdzia „Misericordiae vultus"*, nr 25).

Kościół jest zatem misją, a nie własnością, a jego misja nie ma końca. Zostaliśmy powołani do wychodzenia poza nasze granice, by głosić Ewangelię (EG, 49).

Misyjność Kościoła ma wymiar powszechny i obejmuje wszystkich ludzi. Kościół nigdy nie będzie w stanie wyczerpać wszystkich swoich zadań, ponieważ jego misja nie kończy się (EG, 20).

Wprowadzenie

Jak podkreśla soborowy *Dekret o działalności misyjnej Kościoła*: „Kościół z natury swojej jest misyjny, ponieważ bierze początek z misji Syna i misji Ducha Świętego, zgodnie z zamysłem Boga Ojca" (DM, 2). Natomiast papież Paweł VI w adhortacji *Evangelii nuntiandi* (1975) napisał, że „Kościół istnieje po to, aby głosić Ewangelię" (EN, 14). Misyjność Kościoła jest zatem nieodłącznym elementem jego natury. Zgodnie z nauczaniem Jezusa Chrystusa Kościół został powołany do głoszenia Ewangelii wszystkim

narodom, aby przyczyniać się do zbawienia ludzkości. Misyjność nie jest jedynie działaniem zewnętrznym, ale obejmuje także aspekt wewnętrznego umocnienia wiary w Chrystusa. Co więcej, głoszenie Ewangelii nie jest tylko zadaniem specjalnie do tego przygotowanych misjonarek i misjonarzy, ale dotyczy każdego członka Kościoła, a zwłaszcza członka Akcji Katolickiej.

Warto zatem rozważyć temat misyjności Kościoła ze szczególnym podkreśleniem zadań, jakie ta misyjność nakłada na wszystkich ochrzczonych. W tym celu najpierw zostaną ukazane biblijne podstawy misyjności Kościoła, z krótkim uwzględnieniem realizacji tego zadania na przestrzeni historii. Następnie zwrócona będzie uwaga na niektóre współczesne wyzwania i problemy związane z dziełem nawracania i głoszenia Ewangelii.

Rozważanie

Jak już zostało wyżej podkreślone, misyjność jest jednym z fundamentalnych aspektów działalności Kościoła, wynikającym z samego nauczania Jezusa Chrystusa. Kościół, będąc wspólnotą wierzących, jest powołany do szerzenia Ewangelii i głoszenia Dobrej Nowiny wszędzie, gdzie się znajduje. Należy podkreślić, że misyjność obejmuje nie tylko działalność ewangelizacyjną, ale również działalność charytatywną, społeczną i kulturalną, mającą na celu szerzenie Królestwa Bożego na ziemi.

Biblijne fundamenty misyjności Kościoła

Prorocze zapowiedzi misyjności Kościoła znajdują się już w Starym Testamencie. Bóg mówi: „To zbyt mało, iż jesteś Mi Sługą dla podźwignięcia pokoleń Jakuba i sprowadzenia ocalałych z Izraela! Ustanowię cię światłością

dla pogan, aby moje zbawienie dotarło aż do krańców ziemi" (Iz 49, 6). Choć słowa proroka Izajasza mówią wprost o misji Izraela, to jednak jego zapowiedź o byciu „światłością dla pogan" ma wymiar mesjański i proroczy, wskazując na misję Kościoła, który ma być narzędziem Bożym w szerzeniu zbawienia.

W bezpośredni sposób misyjność Kościoła ma swoje źródło w samej misji Jezusa Chrystusa, który podczas swojego życia na ziemi głosił Ewangelię o Królestwie Bożym. Fundamentalnym przykazaniem, które stanowi podstawę dla wszystkich działań misyjnych Kościoła, są słowa Jezusa, które przed wniebowstąpieniem skierował do swoich uczniów, mówiąc: „Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca, Syna i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem" (Mt 28, 19–20).

Słowa te stanowią fundament misyjności Kościoła, są nazywane „wielkim nakazem misyjnym". Jezus daje swoim uczniom polecenie, by głosili Ewangelię wszystkim narodom i czynili ich uczniami. Misja ta jest uniwersalna i ma na celu szerzenie Królestwa Bożego. Jest to bezpośredni nakaz, ukierunkowany na rozprzestrzenianie Bożego Królestwa poprzez głoszenie Słowa Bożego i udzielanie sakramentów. Ewangelizacja staje się zatem nie tylko obowiązkiem, ale także misją Kościoła, który ma prowadzić ludzi do zbawienia.

Również słowa Jezusa skierowane do apostołów, a zapisane przez św. Marka: „Idźcie na cały świat i głoście Ewangelię wszelkiemu stworzeniu" (Mk 16,15), podkreślają powszechny zasięg misji Kościoła, który ma głosić Dobrą Nowinę wszędzie, bez wyjątku. Tę samą myśl zawierają inne słowa Jezusa: „Tak jest napisane: Mesjasz będzie cierpiał i trzeciego dnia zmartwychwstanie; w imię Jego głoszone będzie nawrócenie i odpuszczenie grzechów

wszystkim narodom, począwszy od Jeruzalem" (Łk 24, 46–47). To powszechne powołanie do misji potwierdza Jezus także w dniu zmartwychwstania, mówiąc do zgromadzonych w wieczerniku apostołów: „Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam" (J 20, 21).

Jezus zapowiada, że to Duch Święty da apostołom moc do szerzenia Ewangelii. To On będzie źródłem ich siły, odwagi i mądrości niezbędnej do misji. „Gdy Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi" (Dz 1, 8). Skuteczność tej zapowiedzi potwierdzają Paweł i Barnaba, którzy głoszą Ewangelię poza granicami Izraela. A więc zbawienie nie jest tylko dla Żydów, ale dla wszystkich ludzi. „Tak bowiem nakazał nam Pan: Ustanowiłem Cię światłością dla pogan, abyś był zbawieniem aż po krańce ziemi" (Dz 13, 47).

W Liście do Rzymian św. Paweł podkreśla, że głoszenie Ewangelii jest odpowiedzią na potrzebę, by wszyscy ludzie usłyszeli Dobrą Nowinę o zbawieniu, aby mogli uwierzyć i zostać zbawieni. „Jakże więc mieli wzywać Tego, w którego nie uwierzyli? Jakże mieli uwierzyć w Tego, którego nie słyszeli? Jakże mieli usłyszeć, gdy im nikt nie głosił? Jakże mogliby im głosić, jeśliby nie zostali posłani? Jak to jest napisane: «Jak piękne stopy tych, którzy zwiastują dobrą nowinę»" (Rz 10, 14–15).

Misyjność Kościoła jest wyraźnie obecna w Biblii jako centralny element życia Kościoła. Zgodnie z nauką Pisma Świętego każdy wierzący ma udział w głoszeniu Ewangelii, a misja Kościoła ma na celu zbawienie wszystkich narodów, bez wyjątku. Misja ta nie jest tylko działalnością osób szczególnie powołanych, ale należy do wszystkich, którzy są uczniami Jezusa. Kościół działa w mocy Ducha Świętego, który prowadzi i umacnia w tej misji.

Krótka historia misyjności Kościoła

Warto podkreślić, że pierwsze misje ewangelizacyjne rozpoczęły się tuż po Zesłaniu Ducha Świętego, kiedy apostołowie i uczniowie Chrystusa zaczęli głosić Ewangelię najpierw w Jerozolimie, a potem w innych częściach Palestyny. Wkrótce misje zaczęły się rozszerzać na inne regiony cesarstwa rzymskiego, m.in. przez działalność św. Pawła, który odbył trzy wielkie podróże misyjne, zakładając wspólnoty chrześcijańskie w wielu miastach (dzisiejszej Turcji, Grecji, Włoch i prawdopodobnie także w Hiszpanii). W ciągu pierwszych trzech wieków Kościół rozprzestrzenił się na tereny całego Imperium Rzymskiego. Ważną rolę w rozszerzaniu chrześcijaństwa odegrali również pierwsi benedyktyńscy mnisi, którzy zakładali wspólnoty w Europie, Afryce i Azji[1].

W szczególny sposób chrześcijaństwo rozprzestrzeniało się na dalsze tereny w okresie średniowiecza. Kościół wówczas rozpoczął misje na terenach pogańskich, szczególnie wśród ludów germańskich i słowiańskich. Misjonarze, tacy jak: św. Patryk w Irlandii, św. Bonifacy w Niemczech oraz św. Cyryl i Metody wśród Słowian, odegrali kluczową rolę w szerzeniu chrześcijaństwa w Europie. Poza Europą misjonarze również docierali do Azji i Afryki, choć te misje miały mniejszy zasięg w porównaniu do europejskich.

Z kolei XVI i XVII wiek to czas wielkich odkryć geograficznych, które otworzyły nowe możliwości dla misjonarzy. Jednakże działalność misyjna w tym okresie była również związana z kolonializmem, co miało swoje konsekwencje, zarówno pozytywne, jak i negatywne. Z jednej

[1] Por. T. Szyszka, *Zmiana paradygmatu misyjności w nauczaniu Soboru Watykańskiego II*, „Poznańskie Studia Teologiczne" 42 (2022), s. 40–41.

strony misjonarze zakładali szkoły, szpitale i wspólnoty chrześcijańskie, ale z drugiej strony procesy te często wiązały się z przemocą wobec ludów tubylczych[2].

Należy podkreślić, że po II wojnie światowej misje ewangelizacyjne zyskały nową dynamikę, szczególnie w krajach Trzeciego Świata, gdzie Kościół katolicki i inne wspólnoty chrześcijańskie podejmowały działalność edukacyjną i charytatywną. Współczesne misje starają się unikać kolonialnych metod, stawiając na szacunek dla kultur, tradycji i języków miejscowych społeczności[3].

Współczesne wyzwania misyjności Kościoła

Należy podkreślić, że współczesne misje muszą zmierzyć się z wyzwaniami wynikającymi z globalizacji i wielokulturowości. Istnieje m.in. potrzeba prowadzenia dialogu międzyreligijnego, szczególnie w społeczeństwach, gdzie chrześcijaństwo jest tylko jedną z wielu religii. Takie podejście zyskuje na znaczeniu, zwłaszcza po Soborze Watykańskim II, który w dokumencie *Nostra aetate* podkreślił znaczenie dialogu z innymi religiami. Ponadto, w krajach Europy Zachodniej, gdzie tradycyjna religijność jest coraz mniej popularna, Kościół staje przed wyzwaniem nowej ewangelizacji. Ludzie oddalają się od Kościoła, a proces laicyzacji prowadzi do zanikającej obecności chrześcijańskich wartości w życiu społecznym. Bez wątpienia, w odpowiedzi na te zmiany, współczesne misje przyjmują nowe formy, takie jak np. misje medialne, internetowe czy społeczne. Kościół coraz częściej korzysta z nowych technologii, aby docierać do ludzi, którzy nie mają dostępu do tradycyjnych form głoszenia Ewange-

[2] Por. I.S. Ledwoń, *Cel misyjnej działalności Kościoła w świetle współczesnej teologii religii*, „Sympozjum" 23 (2019) nr 2 (37), s. 79.

[3] Por. T. Szyszka, *Zmiana paradygmatu misyjności*, dz. cyt., s. 51.

lii. Dlatego Jan Paweł II w encyklice *Redemptoris missio* wśród różnych form działalności misyjnej Kościoła wyróżnia trzy podstawowe rodzaje misji. A mianowicie: 1) misje *ad gentes* (*ku narodom*), skierowane do ludzi nieznających Chrystusa i Jego Ewangelii, 2) zwyczajną działalność duszpasterską Kościoła oraz 3) nową ewangelizację, czyli re-ewangelizację wśród ludzi, którzy odeszli od wiary (Rmis, 33–34).

Trudności w prowadzeniu misji i dzieła ewangelizacji

Trzeba wspomnieć także o pewnych współczesnych trudnościach w prowadzeniu misji i dzieła ewangelizacji. Wynikają one z wielu czynników, pluralizmu religijnego, relatywizmu, podziałów między wyznaniami chrześcijańskimi, a także niezrozumienia, czym jest prawdziwa misja Kościoła. Można wymienić trzy podstawowe trudności w tej dziedzinie:

a) wielość wyznań chrześcijańskich a prawda, że jest jeden Chrystusowy Kościół,
b) pluralizm religijny i twierdzenie, że „wszystkie religie są równe",
c) zamęt w rozumieniu misji – czy warto w ogóle ewangelizować?,
d) powszechność powołania misyjnego.

a) *Wielość wyznań chrześcijańskich a jeden Chrystusowy Kościół*

Bywa, że Kościół katolicki i wspólnoty protestanckie oraz anglikańskie prowadzą misje, nierzadko w tych samych regionach (np. w Afryce), co może powodować zamieszanie wśród wiernych. Pojawia się pytanie: jeśli jest jeden Chrystus, to dlaczego jest tyle „konkurujących" misji?

Sobór Watykański II poucza, że pełnia środków zbawienia znajduje się w Kościele katolickim, ale elementy uświęcenia i prawdy istnieją także w innych wspólnotach chrześcijańskich (por. *Dekret o ekumenizmie*, nr 3). Natomiast Jan Paweł II stwierdza, że: „Jedność chrześcijan jest ściśle związana z misją: *aby świat uwierzył* (J 17, 21). Rozłam wśród chrześcijan stanowi skandal, osłabiający działalność misyjną" (RMis, 56). Należy zatem pamiętać, że chociaż istnieją różne tradycje chrześcijańskie, to nie są one równoważne z pełnią Kościoła. „Jedynie Kościół katolicki posiada od Boga autorytet i prawo do nauczania, rządzenia i uświęcania wszystkich ludzi w Jezusie Chrystusie, aż do Jego powrotu w chwale"[4].

b) *Pluralizm religijny i twierdzenie, że „wszystkie religie są równe"*

Wielu współczesnych ludzi przyjmuje postawę relatywizmu religijnego, czyli przekonania, że wszystkie religie są równoprawnymi drogami do Boga.

Natomiast Kościół katolicki naucza, że zbawienie jest możliwe tylko przez Chrystusa, choć osoby nieznające Ewangelii mogą zostać zbawione przez łaskę, jeśli szczerze szukają Boga i „starają się wypełniać Jego wolę, poznaną przez nakaz sumienia" (KK, 16). Niemniej nie wszystkie religie są równe, ponieważ tylko w Chrystusie jest pełnia Objawienia. „Nie można zatem traktować religii, jako równych dróg zbawienia, ponieważ Kościół głosi, że Jezus Chrystus jest jedynym pośrednikiem i drogą zbawienia"[5]. „W porównaniu z chrześcijaństwem, które jest w pełni objawioną religią, inne religie – choć zawierają elementy

[4] A. Schneider, *Credo. Kompendium wiary katolickiej*, cz. I, Kraków 2024, s. 530.

[5] Kongregacja Nauki Wiary, *Deklaracja „Dominus Iesus"* (2000), nr 22.

prawdy – są podporządkowane temu objawieniu”[6]. Kościół katolicki odrzuca zatem relatywizm religijny. Choć szanuje inne religie i uznaje, że mogą zawierać ziarna prawdy, to głosi, że pełnia zbawienia i prawdy jest tylko w Chrystusie i Jego Kościele.

c) *Zamęt w rozumieniu misji – czy warto ewangelizować?*

Współczesny świat coraz częściej neguje sens misji, traktując je jako „nawracanie siłą” lub ingerencję kulturową. Tymczasem Kościół katolicki podkreśla, że ewangelizacja nie jest przymusem, ale **miłością**, która chce dać innym to, co najcenniejsze, a mianowicie – spotkanie z Jezusem Chrystusem. Zdaniem Jana Pawła II: „Nie możemy zatrzymać dla siebie Tego, którego poznaliśmy jako naszego Zbawiciela. Głoszenie Jezusa i Jego Ewangelii nie jest formą prozelityzmu, lecz aktem miłości” (RMis, 46).

Ewangelizacja nie jest przeto narzucaniem się, lecz odpowiedzią na miłość Boga i Jego wezwanie, by wszyscy poznali prawdę i zostali zbawieni (por. 1 Tm 2, 4). Zatem nie wolno nigdy rezygnować z ewangelizowania tych, którzy nie znają Chrystusa, zakładając fałszywie, że skoro w każdej religii można się zbawić, to misjonarzom pozostaje najwyżej zajmowanie się w ramach misji działalnością charytatywną.

Ważne pouczenie w tej sprawie podaje bp Athanasius Schneider w swoim *Credo. Kompendium wiary katolickiej*, wskazując na poważne błędy dotyczące misji Kościoła. Jego zdaniem „wielu błędnie uważa, że misja Kościoła polega na poprawie doczesnego dobrobytu człowieka, tak jakby Syn Boży wcielił się, aby założyć organizację humanitarną do walki z ubóstwem, chorobami lub za-

[6] Tamże, nr 20.

nieczyszczeniem środowiska”[7]. Św. Paweł stwierdza jednoznacznie: „Chrystus Jezus przyszedł na świat zbawić grzeszników, spośród których ja jestem pierwszy” (1 Tmt 1, 15).

d) *Powszechność powołania misyjnego*

Należy podkreślić, że misyjność, która jest integralną częścią działalności Kościoła, nie jest tylko zadaniem specjalistów – misjonarzy, ale dotyczy każdego wierzącego. Papież Franciszek w adhortacji *Evangelii gaudium* zachęca wszystkich chrześcijan do aktywnego uczestnictwa w misji Kościoła (EG, 113–114). Albowiem Chrystus wzywa każdego ochrzczonego, aby stał się Jego apostołem we własnym środowisku i w świecie. Dlatego według Jana Pawła II: „Być uczniem Chrystusa nie jest sprawą prywatną, bowiem trzeba się dzielić z innymi darem wiary”[8]. Nie oznacza to, aby wszyscy wyjechali na misje, jest natomiast konieczne, aby wszyscy byli misjonarzami.

Ewangelizacja to przede wszystkim niesienie Boga tym, którzy mieszkają najbliżej nas, a którzy nie doświadczyli Jego zbawczej i ojcowskiej Miłości. Stąd autentyczny, gorliwy ewangelizator nie tylko wie, jak głosić Jezusa, ale żyje Nim na co dzień. Toteż często nie potrzeba słów, wystarczy sam gest, pomocna dłoń. Świat, w którym pełno hałasu, pogoni za karierą, potrzebuje właśnie tego typu misyjności, czyli spotkania Boga w drugim człowieku. Warto zatem, gdy mowa o misyjności Kościoła, pomyśleć, by ktoś spoglądając w moją twarz, widział oblicze Chrystusa.

---

[7] A. Schneider, *Credo*, dz. cyt., cz. I, 531.

[8] Jan Paweł II, *Idźcie na cały świat i głoście Ewangelię (Mk 16,15). Orędzie na VII Światowy Dzień Młodzieży* (24.11.1992), Watykan 1992, nr 4.

Wnioski i postulaty pastoralne

Akcja Katolicka jest stowarzyszeniem świeckich, które ma na celu wspieranie działalności Kościoła w różnych aspektach: od modlitwy, przez ewangelizację, po pomoc charytatywną i społeczną. Członkowie Akcji Katolickiej są wezwani do zaangażowania się w misyjność Kościoła w sposób szczególny, ponieważ ich misja nie polega tylko na uczestnictwie w życiu Kościoła, ale także na aktywnym działaniu na rzecz szerzenia wartości chrześcijańskich w społeczeństwie.

Oto kilka wskazań praktycznych dla członków Akcji Katolickiej w kontekście misyjności Kościoła:

- Każdy członek Akcji Katolickiej powinien dawać przykład wiary w codziennym życiu. Jego postawa, sposób życia, wartości, które wyznaje, powinny być świadectwem Bożego działania w jego sercu. Misyjność zaczyna się od osobistego świadectwa i bycia żywym przykładem Ewangelii.
- Ważnym miejscem misyjnej działalności jest rodzina i środowisko pracy. Członkowie Akcji Katolickiej powinni dążyć do tego, aby w ich rodzinach panowały chrześcijańskie wartości, a w miejscach pracy, szkole i sąsiedztwie dawali oni świadectwo wiary poprzez rozmowę, pomoc oraz modlitwę.
- Misyjność Kościoła opiera się przede wszystkim na modlitwie i sakramentach. Członkowie Akcji Katolickiej powinni regularnie uczestniczyć we Mszy Świętej, przystępować do sakramentu pokuty i Eucharystii, a także modlić się za misje i misjonarzy, a zwłaszcza za tych, którzy jeszcze nie poznali Chrystusa.
- Warto angażować się w różnorodne projekty misyjne organizowane przez Kościół, np. poprzez zbiórki na wsparcie misji, pomoc charytatywną, organizowanie

spotkań edukacyjnych lub wyjazdów misyjnych. Akcja Katolicka może wspierać misje na poziomie lokalnym, krajowym i międzynarodowym.
– Członkowie Akcji Katolickiej powinni ciągle pogłębiać swoją wiedzę religijną. Wiedza ta jest niezbędna, aby skutecznie głosić Ewangelię. Dobre przygotowanie teologiczne pozwala na bardziej trafne i przekonujące przedstawianie nauki Kościoła, a także włączanie się w działania misyjne, zarówno te formalne, jak i nieformalne.
– Wspieranie misjonarzy duchowo i materialnie jest kolejnym ważnym punktem misyjnej działalności. Akcja Katolicka może organizować modlitwy za misjonarzy, zbierać fundusze na ich działalność oraz informować o sytuacji misji w różnych częściach świata.

Modlitwa

Panie Jezu, Ty wezwałeś nas, abyśmy byli świadkami Twojej miłości i pokoju. Daj nam odwagę, byśmy głosili Twoje słowo w każdym miejscu, gdzie nas poślesz. Pomóż nam przełamać strach i obawy, by nasze życie stało się świadectwem Twojej obecności w świecie.

Niech nasze słowa i czyny przyciągają innych do Ciebie, aby mogli poznać miłość Ojca i zbawienie, które przynosisz. Prosimy Cię o to w Twoje imię. Amen.